

Ткаченко В.В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Падун Р.В., к.ю.н.

ТРЕТІ ОСОБИ, ЯКІ ЗАЯВЛЯЮТЬ САМОСТІЙНІ ВИМОГИ ЩОДО ПРЕДМЕТУ СПОРУ

Актуальність досліджуваної теми зумовлена, в першу чергу, що захист прав та інтересів, відмінних і незалежних від прав, інтересів сторін, – не єдина функція інституту третіх осіб. Участь третіх осіб у цивільному процесі забезпечує швидший та правильний розгляд розпочатої справи в цілому, а також допомагає уникнути помилок у дослідженні фактичних обставин справи, тому буде корисно приділити увагу вивченню даної теми [3].

Треті особи, які заявляють самостійні вимоги на предмет спору – це суб'єкти цивільних процесуальних правовідносин, які вступають у порушену справу в суді, пред'явивши позов на предмет спору до однієї чи двох сторін, з метою захистити особисті матеріальні права або охоронювані законом інтереси [2].

Згідно зі ст. 52 ЦПК України, треті особи, які заявляють самостійні вимоги щодо предмета спору, можуть вступити у справу до закінчення підготовчого провадження або до початку першого судового засідання, якщо справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження, подавши позов до однієї або декількох сторін [1].

Для вступу в справу третя особа із самостійними вимогами повинна мати право на пред'явлення позову і дотримуватися встановленого законом порядку пред'явлення. Підсудність визначається за зв'язком справ. Відмова у прийнятті такої заяви повинна базуватися на правилах ст. 121 ЦПК України. Дана процесуальна дія може бути оскаржена третьою особою із самостійними вимогами за загальними правилами [1].

Третя особа, яка не вступила в процес з самостійними вимогами не позбавлена права пред'явити самостійний позов окремо. Таким чином, третя особа із самостійними вимогами може вступити в справу тільки за власною ініціативою, суд не може залучити її до участі в справі.

Незалежно від моменту вступу третьої особи в справу (до судового розгляду або в ході його) суд повинен забезпечити їй рівні процесуальні можливості з первісними сторонами для захисту

суб'єктивного права. Так, після вступу у справу третьої особи, яка заявила самостійні вимоги щодо предмета спору, справа за клопотанням учасника справи розглядається спочатку [2].

Процесуальною формою втілення самостійної вимоги третьої особи буде позовна заява, в якій поряд з іншими, передбаченими ст. 175 ЦПК України реквізитами, необхідно викласти зміст позовних вимог, обставини, що обґрунтовують ці вимоги на предмет спору між сторонами, із зазначенням доказів, що підтверджують позов [1]. Цим самим підтверджується зв'язок між вимогою третьої особи і спірними правовідносинами сторін.

Пред'являючи самостійні вимоги на предмет спору, треті особи, як правило, зачіпають права та інтереси як первісного позивача, так і відповідача, тому відповідачами за її позовом в більшості випадків можуть бути обидві сторони. У деяких випадках позов третьої особи може бути пред'явлений до однієї з сторін: до позивача чи відповідача, у залежності від характеру спірних правовідносин [2].

Третя особа може заявити самостійні вимоги як на весь предмет спору, так і на його частину. Самостійність вимог третьої особи визначається насамперед тим, що вона має свій предмет і свої підстави позову [2].

Треті особи, які заявляють самостійні вимоги на предмет спору, користуються усіма правами і несуть всі обов'язки позивача. Це означає, що вони володіють всім комплексом процесуальних прав сторін, мають матеріальну і процесуальну зацікавленість у справі, несуть судові витрати, на них поширюються всі матеріальні і процесуальні вимоги виконання судового рішення, яке набрало законної сили. Участь третіх осіб із самостійними вимогами не обмежує прав сторін. До них може бути пред'явлений зустрічний позов. Зупинення справи чи залишення первісного позову без розгляду не впливає на процесуальну долю вимог третьої особи, справа якої повинна бути вирішена [2].

Третіх осіб, які заявляють самостійні вимоги на предмет спору, варто відрізнити від співпозивачів. Вони заявляють самостійні вимоги, завжди вступають в уже виниклий процес, а співпозивачі можуть одночасно порушити справу. Вимоги, які висуваються співпозивачами, не виключають одна одну. Задоволення чи відмова в задоволенні вимоги одного із співпозивачів не впливає на вирішення інших вимог. Вимоги позивача і третьої особи виключають одна одну цілком чи частково. Вимоги позивача спрямовані протилежній стороні. Що ж стосується третьої особи, то відповідачами за заявленими нею вимогами можуть бути як обидві сторони, так і одна з них [2].

Література

1. Цивільний процесуальний кодекс України від 19 жовт. 2019 р. №1618-IV. Київ: ПАЛІВОДА А.В., 2019. 236 с.
2. Чорнооченко С.І. Цивільний процес: навч. посіб. 3-тє вид., переробл. та доп. Київ: Центр учбової літератури, 2014. 417 с.
3. Сенік С. Особливості участі третіх осіб, які заявляють самостійні вимоги щодо предмета спору, в цивільному процесі: Вісник Львівського університету. Серія юридична. 2015. Випуск 61. С. 308-314.

УДК 347.1(043.2)

Ткаченко В.В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Філик Н.В., к.ю.н., доцент

ЕЛЕКТРОННИЙ ПРАВОЧИН ЯК ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ ПРАВОЧИН

Актуальність досліджуваної теми зумовлена, в першу чергу, тим, що електронна форма правочину в наш час є досить поширеним явищем. Суспільство за останнє десятиріччя залучає електронні технології до всіх нових сфер життя людини, в тому числі і до відносин в сфері торгівлі, що призвело до – електронної комерції. Проблемою розвитку електронних правочинів виступають не технологічні недоліки, а недосконалість або відсутність правового регулювання зазначених відносин, тому буде корисно приділити увагу вивченню даної теми [4].

Взагалі, електронний правочин є похідним від поняття правочину тому йому притаманні такі ознаки як: є юридичним фактом у вигляді дії; є волевим актом, наділеним специфічними особливостями; спрямований на досягнення цивільних прав і обов'язків. Таким чином, електронним правочинам притаманні ті ж ознаки, що й звичайним правочинам. З цього випливає що, як і правочин у цілому, електронний правочин повинен відповідати загальним вимогам таким як: наявність у суб'єктів правоздатності та дієздатності; відповідність внутрішньої волі сторін їх волевиявленню; законність змісту правочину; укладення правочину у встановленій законом формі [3].

Тоді впливає питання, яка ж різниця між правочином і електронним правочином?

Різниця між традиційними та електронними правочинами полягає у способі обміну сторонами волевиявленнями та іноді в